

Illustratie: Didier Cassebolz

KNOKKE-HEIST. - Het gebeurde in die bange meidagen van het jaar 1940. Mijn vader, Marcel Claeys, geboren te Lombartsijde op 5 maart 1903, en hoofdinspecteur van politie moest "gelukkig" niet vertrekken naar Frankrijk omdat hij ouder was dan 35 jaar. Samen met mijn ma, nu nog immer springlevend op 96 jaar, mijn pépé en mijn twee broers waren wij zeer blij dat wij mochten verder leven onder het gezag van vader. Na 28 mei 1940 hadden wij bij ons te Zeebrugge, de Franse en Belgische soldaten zien vertrekken, hier en daar dingen achterlatend, die wel eens konden van pas komen. Als jeugdige strand- en straatjutter vond ik in onze hoofdstraat, de Heiststraat, een zeer goede koersfiets met ballonbanden, die zich in de gracht bevond niet ver van onze woning, zomaar

weggegooid! Ik wilde die fiets meenemen naar huis, want in die dagen wist je maar nooit wat je nog zou kunnen overkomen. Het leek een heel sterke fiets - die misschien nu nog altijd bereiden wordt - van prachtige kwaliteit en die mooie ballonbanden trokken mij geweldig aan. Ik had reeds enkele toertjes gewaagd in onze straten en alles bleek in orde. Ik zou het begin van de bezetting kunnen meemaken als fiere fietseigenaar!

Toen mijn vader 's middags thuis kwam en die mooie fiets vond in onze garage, moest ik op het appel verschijnen en verslag uitbrengen. De beslissing was onherroepelijk. Ik moest die mooie fiets met tranen in de ogen gaan afleveren bij de rijks-wacht die vlak voor onze deur gekazerneerd was.

Ik deed aldus op mijn 11 1/2

jaar mijn eerste aangifte en legde mijn verklaring af.

Gedurende het verder verloop van de vier jaren bezetting, dacht ik met veel spijt terug aan die fiets; want ondertussen had ik een heel oude fiets gekregen maar zonder...banden! En zo reden wij maar rond, met veel lawijt en met nog meer moeite.

De brigadecommandant, adjudant-chef Spaenhove van zijn kant had er niets beter op gevonden om, de fiets die ik gevonden had, te gebruiken en er de ganse oorlog mee op dienst te gaan! Regelmatig ontmoetten wij elkaar op de baan en elke keer slikte ik bittere teleurstelling weg. Maar mijn vader had mij op het hart gedrukt: eerlijk duurt het langst.... maar het moeilijkst...

Charles L.D. Claeys, Knokke-Heist